

Si no servem aquesta virtut, que restarà de nosaltres?

Sospitar, pressentir, constatar finalment la pròpia consonància amb un altre esperit, és potser ja un perill de dependència. Però és que la nostra independència espiritual romandrà així mateix intacta si sabem dependre.

Copsem aqueix ritme d'altri que sentim concordar amb el nostre i portem en el nostre clos la harmonia pressentida que així pervindrà ben nostra. Altrament, el proïsme bastint dintre seu aquesta mateixa harmonia engendrarà la seva harmonia distinta de aquella.

I mai dubtem que alló que és personal o personalitzat té una valor certa.

MONTSERRATI

CURSOS MONOGRAFICS D'ALTS ESTUDIS I D'INTERCANVI

Curs Eugeni d'Ors

En aquest curs es pretenia no donar una resposta empírica als arguments de Zenon d'Elea contra l'existència del moviment, sinó una resposta en el terreny mateix de la racionalitat pura d'on eren també posades les apories. Així resta ja exclosa com a no vàlida la resposta que hi feu Diògenes el Cínic.

El professor en una exposició crítica del desenrotllament del pensament matemàtic a Grècia, demostra que a Grècia no es donà fins tard el pensament racional pur, i que el pensament dels eleates hi constituï una excepció.

Insistí el professor en què calia no oblidar la desconfiança que cal tenir en la fama de poca honestat intel·lectual d'eleates i sofistes, que ens arriba a través de la caricatura socràtica. Compara aquest descrèdit amb el dels antics escolàstics els quals han tinguda la moderna vindicació de P. Duhem.

Feu el professor un anàlisi crític del text de les apories i comentaris a les diverses interpretacions que s'han donat d'elles a través de la història de la filosofia.

No és, tal vegada, de Zenon l'aporia anomenada «dels grans de mill» desenrotllada en els comentaris de Simplicí en forma de diàleg entre Zenon i Protàgoras. Altrament troba aquesta aporia, una solució psicològica.